

Afscheid

Waar ik werk, is in de loop der jaren een mooie traditie ontstaan. We werken er als zzp'ers naast en met elkaar en zorgen voor elkaar: met een vriendelijk woord, door te luisteren naar elkaars sores en door succes met elkaar te delen. Een van ons is een geweldige DJ en kenner van de popmuziek sinds de jaren '60. Hij stelde de afgelopen jaren diverse CD's samen, waarbij hij de collega's vroeg een lied van hun gading op te geven binnen een bepaald thema, waarna hij mooie versies van die liedjes zocht en geweldige CD's maakte. Een andere creatieve collega ontwierp mooie omslagen, en zo verschenen er de afgelopen jaren muzikale kleinoden van ontroerende klasse.

Nu gaat deze man jammer genoeg weg en heeft ons, zijn collega's, voor de laatste keer gevraagd een lied op te geven. Natuurlijk gaat het over afscheid. Eerst dacht ik: 'Dat is niet zo moeilijk: "Ne me quitte pas" van Brel, dat is onovertroffen. Maar nee, te vaak gebruikt. Het moet "Days" worden van The Kinks, in de uitvoering van Elvis Costello. Ongelooflijk mooi. Maar ja, dan kan ik dat geweldige nummer van David Crosby niet plaatsen: "That House", over hoe hij op een kwade dag voorgoed het huis uitloopt omdat hij daar niet meer kan ademen.' Ik had That House al ingezonden, toen ik "Berlin" van Lou Reed weer eens luisterde en opnieuw compleet ondersteboven was van "The Bed", waarin de hoofdpersoon mijmert over de zelfmoord van zijn geliefde in een verwarrende mix van diep genot, diep verdriet en gevoelloosheid: *'I never would have started if I'd known it would end this way. But funny thing: I'm not at all sad that it stopped this way'*. Het nummer, mijn definitieve keuze, eindigt met apocalyptisch engelenzang – schitterend. Afscheid was zelden zo mooi.